

Krúdy, a vadak és a magyar hasak

Szindbád harmadik vacsorája is gyomornedveket csiklandozóra sikeredett Várpalotán

Testnek (gyomornak) és léleknek (irodalmi izlésnek) ismét bőséggel szolgált a Krúdy Gyula Városi Könyvtár által a Két Bagoly Fogadóban – elnevezésében is jelezve már hagyományként – szervezett Szindbád harmadik vacsorája.

A Krúdy által egykoron kedvelt, gyakran felkeresett, itt élt nagyanyjával együtt mindig is megszeretgetett és regényben, novellában kellően megjegyzett település legújabb kori történetírói és a zsumaliszták rögzíteték is az elmúlt években, hogy kellően figyelmes a városi könyvtár az irodalmat és a magyar konyhát egyaránt és főleg egyszerre kedvelő közönség felé: az író kedvenc ételeiből összeállított menüsorokkal,

Egy pörkölt levében benne érződhetett egy egész városfertály szoliditása, tisztessége, megbízhatósága.

hozzá az író által az étkekről papírra vetett sorokkal vendégeli meg az erre éhezőket.

Szindbád első vacsoráján anno ugyanaz az éték várta az irodalmi gourmand-okat, ami a novellákban olvasható, s amit csodálatos filmjében Huszárík Zoltán rendező a főszereplő Latinovits Zoltán asztalára tált. Másodjára – szintén télidőben, ugyanígy farsang táján – disznótoros vacsorára szólta a meghívó, persze akként, mint azt Krúdy-Szindbád is jónak látta volna. A minap aztán vadra invitáltak.

Az első két esztendő bebizonyította, hogy nem étvágy, hanem gyomor kell, amely elviseli a következő három óra fáradal-

mait – kezdte mondandóját a Szindbád-vacsorák irodalmi főpincére, dr. Praznovszky Mihály irodalomtörténész, muzeológus, Krúdy első számú földi helytartója. A vadmenüvel kapcsolatban Mihály urunk közölte, „...arra emlékeztem, hogy a bécsi kamarilla által felbérelt vadkan végigtaposott a magyar történelmen, ám arra már kevésbé, hogy Krúdynak lett volna a vadhoz való komolyabb kötődése”.

Így Szindbád-Praznovszky a Krúdy-írások, de már a művel címében rejtett finoman pajzán – a meghívón jelzett vacsorához a gyomornedveket még inkább csiklandozó – utalások magyarázatával szolgált, többek mellett hölgyekről, megvetésükről, párviadalokról, arany keblekről, szív alakú nőkről, lepecsételt asszonyokról értekezve.

A vacsora kóser szilvóriummal kezdődött, majd sűrű, tartalmában titokzatos, illatos erdei gombalevest tálaltak első fogásként. Hozzá Krúdyt, amelyet a szorgos fogadói pincérek mellé hagyományosan *Kósa Ivett* és *Juhász Péter* ifjak szervíroztak. Jó Krúdynk írta volt: „...a gombában mindig érezni némi élemdettséget – az íze a férfi és a nő íze, aki már tülesett az első fiatalosság. A gomba az a növény,

A mikrofonnál dr. Praznovszky Mihály irodalomtörténész, muzeológus, Krúdy első számú földi helytartója
Ábrány Gábor felvétele

amely minden körülmények között öregen jön a világra, mert akár a pince, akár az üvegház, akár az erdő földjében világra jövedele előtt van ideje gondolkodni a dolgokon.”

Burgonyagombóccal érkezett és sűrű szafttal a szarvaspörkölt, az asztalra jó évjárátú egri bikavért is tettek. „A déli előtti korcsmajarók tudják vala, hol hogyan és miként készítik a

pörkölt alá való lét. Tudták, hol vannak gondoskodó szakácsnők, ahol a vöröshagyma ízét paradicsommal is enyhítik... Hol nem fukarkodnak a lével, amelynek elfogyasztásához két ropogós császárszemlyét is el lehet használni, miközben villájával úgy úsztatja a vendég a zsemledarabokat, mint a gyermekek a papírhajókat... Egy pörköltnek a levében benne ér-

ződhetett egy egész városfertály szoliditása, tisztessége, megbízhatósága.”

Igaza lett persze a magyar hasak fontosságára tett célzásával Praznovszky főtanácsos úrnak (tényleg ez a titulusa mostanság, címzetesen!). Jött a szarvasfilé isztimér módra. A szarvas húson sonka, a sonkán sült füstölt kolbász, mellette máj és párolt gomba, körítve gazdagon, rizs-

szel, burgonyákkal és Krúdyval: „A szarvas húsnak az a sajátsága van, hogy tülekedésre, öklelésre ingerli a férfit. Vadászkiáltás, ebek csaholása, bátor emberek kiáltozása riadozik az olyan férfi fülében, aki szarvas hússal jólakott. Kisértetekkel telt erdőn megy át egyedül, és a völgy tiszta patakjában gyönyörködik a maga képmásában.”

Küldött még a fogadós úr asztalunkra farsangi fánkot barackpálinkával ízesített baracklekvárral. Praznovszky úr Krúdyképet hozott, írtuk is bőséggel a hátoldalára köszönésünket, rögzítve a harmadik Szindbád-vacsorán jómódunkat. A társaság elpilledt hölgytagjai mellett a nadrágszíjakon az összes variációt végigklimpírozó urnaknak kellemes gyomornyugtatóként szolgált Krúdy Gyula: „Az étkezés kultusza nemegyszer felülmúlja a nő és a szerelem jelentőségét: csak a fiatal hátgerincnek való a nők körül való forgolódás, míg a nemzet törzsei, a férfiak elszélesednek, mint a tölgyfák... (...) Nem is volt hitele egy hastalan embernek. Hogyan lehetne tisztességes, megbízható, szavahihető férfi, aki egy országban soványan marad.”

Rezeda Kázmér, Krúdy legendás hírlapírója mindehhez csak annyit tenne hozzá – most momentán e világi követője tolmácsolásában –, ne keressen itt senki politikát, napi aktualitást, maradjunk meg Krúdynál, Szindbádnál, hasunknál, hasunknál...